

DE BEWAKER

aan de vrouwen van mijn leven

En Atlas wordt in volle grootte in een
berg veranderd! Zijn haar, zijn baard wordt bos;
zijn schouders worden hellingen; zijn armen ook;
wat hoofd was wordt de top van het gebergte.

Ovidius, *Metamorphosen*

Onder deze bijzonderheden zal de lezer twee of drie
onwaarschijnlijke omstandigheden tegenkomen,
die we uit respect voor de waarheid
niet zullen veranderen.

Victor Hugo, *De miserabelen*

Hij heette Jacques Huppeldepup en hij was op de racefiets vanuit Parijs. Hij was heel Italië doorgefietst tot aan Sicilië, met de droom om de kraters van de Etna te beklimmen. Die kon hij niet ten uitvoer brengen, want de draad van zijn bestaan kruiste die van het onze, en zijn einde markeerde het begin van dit verhaal.

De pech van de wielrenner was dat hij even stopte op een paar meter van de plek waar de Scunsulatu en Santino bezig waren notaris Scordato te verstikken.

Het was een zachte avond, ook al was het hartje winter, de hemel pulseerde van de melkwegstelsels en satellietentreintjes, en de fiets zoefde vooruit.

Hij was bijna aangekomen in Triscina, maar besloot even te pauzeren. Alleen even een jointje roken, zijn blaas legen en de rest van zijn broodje salami opeten. Hij zette de fiets tegen het afdak bij de halte van de bus naar Mazara del Vallo en ging onder een haperende tl-lamp zitten draaien. Over de dienstregeling had iemand met een spuitbus LAATSTE HALTE NAAR DE HEL gekalkt.

Er kwam geen sterveling voorbij op straat, alleen blafte in de verte een hondje aan een ketting zijn keel schor.

De wielrenner nam een hap van het broodje, maar het was taai, en hij gooide het op de uitpuilende vuilnisbak. Hij stak de joint op, stapte over de vangrail en drong in een eucalyptusbosje dat de rijksweg scheidde van de parallelweg die iets lager lag. Toen hij de juiste boomstam had gevonden zette hij zijn benen wijd om niet over zijn fietsschoenen te pissen, kneep zijn ogen halfdicht, met de joint tussen zijn tanden, en haalde hem uit zijn gulp.

Ik heb Santino gevraagd hoe het mogelijk was dat ze hem opmerkten.

‘Doordat hij was vergeten de lamp op zijn helm uit te doen,’ zei hij.

De twee huurmoordenaars in een BMW I-serie drukten een kussen op het gezicht van de notaris, die geenszins van plan was om naar de andere wereld te gaan. Scordato was een zwaarlijvige hartpatiënt, maar hij vocht als een leeuw. Hoe harder ze het kussen op zijn gezicht drukten, hoe sterker hij werd.

De Scunsulatu, ‘de Droevige’, was een schriele man van tegen de zeventig, maar Santino was sterk en gespierd en ondanks zijn jonge leeftijd een ervaren huurmoordenaar. Hij had zijn ranglijst van beste manieren om iemand te vermoorden. Het eenvoudigst was de bom, dan de mitrailleur, gevolgd door het geweer en het pistool. Het mes, daar moest je handigheid in hebben, maar iemand verstikken was echt

zwaar. Het enige wat nog erger was, was misschien verdrinking.

'Soms denk je dat ze dood zijn, maar dan komen ze ineens weer bij. Net als kikkers.'

Maar goed, die twee waren dus bezig de notaris koud te maken toen ze ineens werden beschenen door een lichtje dat aanging tussen de bomen. De twee killers keken elkaar verbaasd aan terwijl die arme stakker onder hen tegenstribbelde met de laatste krachten die hij nog overhad.

'Grijp hem! Schiet op! Deze doe ik wel,' beval de Scunsulatu aan Santino.

De Scunsulatu was oud en had last van oprispingen, hij at lichte maaltijden en dronk geen wijn of koffie. Hij vertelde dat hij die klachten had gekregen na de dood van Pepito, zijn geliefde poedel.

De wielrenner stond hem nog even af te schudden, met zijn gedachten god weet waar, toen hij ineens een paar meter verderop een takje hoorde breken. Hij keek op en zijn hoofdlamp verblindde een man die op hem afkwam. Die schermde zijn ogen af met zijn hand die een pistool omklemde. Achter hem zag de Fransman een BMW die flonkerde als een ruimteschip dat op een verlaten planeet is geland, met het portier aan de bestuurderskant wijdopen, en een magere vent die de bestuurder probeerde te verstikken. Aan de uitlaat was een groene plastic buis bevestigd, om zelfmoord te simuleren.

De Fransman was een groot liefhebber van tv-series, met name over de misdaad, en even meende hij dat hij in een

aflevering van Breaking Bad of Narcos was beland, of misschien op een filmset. Ook in Italië werden series over de maffia gemaakt, maar hij zag geen lampen, geen filmcrewleden, geen monitors, en daaruit leidde hij af dat het geen fictie was maar werkelijkheid. Hij stopte zijn piemel in zijn onderbroek en ontsnapte met een sierlijke pirouette naar de rijksweg.

Hij rende midden over straat en schreeuwde help, help, aidez-moi! Er passeerde geen sterveling op dat tijdstip, en als er wel iemand was gepasseerd zou die niet zijn gestopt.

De wielrenner was een sportief type, hij kon wel driehonderd kilometer per dag afleggen. Hij was ook een behoorlijke kanokampioen en hij vloog ervandoor in zijn strakke rood-blauwe fietspak.

Santino, met zijn forse postuur en korte, kromme benen, een laag zwaartepunt en een hart zo groot als het typische ronde brood uit Castelvetrano, had moeite om hem bij te houden, maar hij gaf het niet op: die vent was een getuige dus die moest eraan. Het idee om de rest van zijn dagen in de gevangenis te slijten zag hij helemaal niet zitten, want in mei zou hij gaan trouwen met Sharon Ferlito, een meid met een passie voor zebra's, en hij had al een reis van twee weken naar de nationale parken van Tanzania geboekt.

De wielrenner had echter een probleem; met die verdomde plaatjes voor de klikpedalen onder zijn schoenen had hij weinig grip op het asfalt. Santino won langzaam maar zeker terrein, en toen de Fransman op een gegeven moment merkte

dat het misging lanceerde hij zich met een ongecontroleerde sprong over een hek, rolde over de grond, verloor zijn helm en kwam halfkreupel, wankelend overeind, struikelde opnieuw en stond weer op tussen de zwarte kluitten van een geploegde akker.

‘Waar ga jij naartoe? Blijf staan, klootzak, ik doe je niks,’ schreeuwde de huurmoordenaar hem toe met het beetje stem dat hij nog overhad, maar die vent piekerde er niet over om te blijven staan.

Santino was een kei met zijn handen, sterk als tangen, maar minder goed met vuurwapens. Hij mikte op het zwarte poppetje en schoot meerdere keren zonder het te raken. De voortvluchtige werd uiteindelijk neergehaald door Carmela, een koe zo zwart als de nacht die midden op het veld stond te herkauwen. De Fransman keek even achterom en knalde vol tegen haar aan, kop tegen kop.

Volgens Santino was de klap zo hard dat een zwerm meeuwen zich in de lucht verhief, terwijl de wielrenner versuft op de grond plofte.

Afgepeigerd, met zand in zijn Gucciloafers, een pijnlijke enkel, een hand op zijn milt, haalde de killer hem in en ging op zijn borst zitten om op adem te komen. ‘Ik had gezegd dat je moest stoppen.’

Met zijn vinger om de trekker zette hij de loop van het pistool tussen de wenkbrauwen van de wielrenner, en hij wilde hem net doodschieten toen hij bedacht dat er dan vlekken op zijn Battistoni-overhemd zouden komen, dat hij van

Sharon had gekregen voor hun verlovingjubileum. Hij stond op en zette twee stappen naar achteren terwijl hij de man onder schot bleef houden.

‘Stop! Stop! Niet schieten!’ schreeuwde de Scunsulatu, die bij hen aankwam in zijn camelkleurige overjas. In het fletse maanlicht leek hij net een vogelverschrikker die tot leven was gekomen in een tweederangs horrorfilm.

De Fransman lag met een gebroken jukbeen op de grond en smeekte om niet te worden vermoord. ‘Maak me niet dood, alsjeblieft! Je n’ai rien vu. Ik zeg niks.’

Santino snapte er niks van. ‘Waarom moet ik hem niet neerschieten?’

De Scunsulatu reageerde niet op hem en richtte zich tot de man op de grond. ‘On te fera rien. Ne t’inquiète pas.’ Hij stak zijn hand uit om hem overeind te helpen, maar de man bleef jammeren.

Santino was onthutst. ‘Huh, kun jij Frans?’

‘Zeker. Ik ben niet zo dom als jij.’

‘Waar heb je dat in godsnaam geleerd?’

‘Ik heb in Frankrijk op het lyceum gezeten.’

‘Heb jij op het lyceum gezeten?’

‘Mijn vader was portier bij de ambassade.’

‘Bizar.’

De Scunsulatu stak opnieuw zijn hand uit. ‘On te laisse partir.’

De Fransman greep snikkend zijn hand vast en terwijl de oude huurmoordenaar hem overeind trok gaf hij hem zo’n

uitgekiende stomp op zijn neus dat de man op slag bewusteloos was. Toen masseerde hij met een van pijn vertrokken gezicht zijn knokkels. 'Pak hem op.'

'Ik?'

'Wie anders? Hup, opschieten.' De Scunsulatu stak een sigaret op en liep terug naar de weg.

Terwijl Santino de wielrenner op zijn rug hees vroeg hij: 'Hoe zeg je in het Frans: deze is loodzwaar?'

'Ça pèse une tonne.'

'Ça pèse une tonne,' herhaalde Santino.